

Maria

HOOFDSTUK 1

‘Trrrrrriiiiiiiiiiiiiiiiiing!’ Nog nooit had het schelle schoolbelgeluid Maria zo als muziek in de oren geklonken. Het schooljaar zat er met deze laatste rinkel officieel op. Sneller dan haar schaduw schoof ze haar houten stoel naar achteren en sprong recht. Haar kleurrijke halskettingen klapperden bij die bruuske beweging vrolijk tegen elkaar, alsof ze ook het einde van het schooljaar wilden vieren.

‘Juffrouw Hernandez!!’ Een berispende stem uit de verte was minder gediend met Maria’s enthousiaste rechtveren. Mevrouw Haantjes, leerkracht wiskunde en klastitularis van Maria’s klas, keek Maria berispend aan. ‘De bel mag dan wel gerinkeld hebben, ik heb hier nog een aantal schoolrapporten uit te delen. Het is niet omdat u uw rapport al heeft gekregen, dat u geen respect moet hebben voor uw medeleerlingen.’ Maria voelde haar kaken rood worden. Zo ver had ze niet nagedacht. Ze had de laatste vijf minuten dan ook hoegenaamd niet opgelet.

‘Ja, een beetje respect graag,’ siste haar klasgenote Vanessa, terwijl ze uitdagend op een kauwgom kauwde. Vanessa had het al sinds het begin van het schooljaar op Maria gemunt. Het leek wel alsof ze met een vergrootglas alles bestudeerde wat Maria deed of zei. Maria was

blij dat ze volgend schooljaar niet meer met die pestkop in eenzelfde klaslokaal moest vertoeven.

‘So-sorry, mevrouw Haantjes. Ik was niet aan het opletten.’ Maria ging snel weer zitten.

Intussen ratelde Haantjes de rest van de rapporten af. ‘Verhaeren, Gianni. Met de hakken over de sloot, meneer Verhaeren. Maar voldoende.’

‘Van Lancker, Charlotte. Zoals altijd, een onberispelijk rapport. Kom maar halen.’

Maria’s gedachten dwaalden weer af. Hoewel ze zelf ook niet mocht klagen over haar schoolresultaat – haar ouders zouden vast een gat in de lucht springen met haar prima punten –, blikte ze niet met bijster veel plezier terug op het afgelopen schooljaar. Ze moest haar herkennen echt pijnigen om zelfs maar één hoogtepunt te kunnen opnemen. Het hielp natuurlijk ook niet dat ze haar draai totaal niet vond in de klas. Niet dat ze echt gepest werd – die gemene Vanessa pikte er voor haar ergste pesterijen doorgaans andere slachtoffers uit –, maar ze had zich geen enkel moment écht thuis gevoeld in de klasgroep.

Maria droomde van een grote groep vrienden om samen op avontuur gaan, van luidkeels bulderlachen, van de leerkracht een poets bakken, van actie... Maar haar klas leek eerder op een rusthuis voor tieners. De groep was ruwweg in te delen in drie categorieën: ten eerste had je de ‘gang’ van Vanessa en co. Vanessa was de pestkop van de klas. Wie haar bevelen niet opvolgde, had het gegarandeerd vlaggen. Meestal tot grote ergernis van Maria, die niet tegen zoveel onrecht kon.

Dan had je Vanessa’s favoriete slachtoffers: de bollebozen, aangevoerd door Charlotte, die op elke test het maximum scoorden en tijdens de

lunchpauze meestal in de schaakclub te vinden waren. En tot slot was er de rest van de klas, die het schrikbewind van Vanessa over zich heen liet gaan. Maria had oneindig veel pogingen ondernomen om wat pit in haar medeleerlingen te krijgen, maar dat bleek een onmogelijke opdracht.

Niet alleen hun reactie op Vanessa’s pesterijen trouwens, of eerder het gebrek eraan, had Maria teleurgesteld. Ook ontbrak het haar klasgenootjes aan elke vorm van enthousiasme. Zo had Maria haar klas graag ingeschreven voor de talentenjacht van de school, maar was ze op een njet gebotst. En ook voor het jaarlijkse volleybaltornooi tussen alle klassen van het SAS was Maria er niet in geslaagd om voldoende deelnemers te ronselen. Ze had zich het afgelopen schooljaar echt kapot verveeld. Maar dat was nu allemaal verleden tijd. Maria mocht niet blijven stilstaan bij de spoken uit het verleden, pompte ze zich moed in.

‘MARIA? MARIAAAA!’

Maria schrok wakker uit haar overpeinzingen. Ze merkte dat het klaslokaal plots helemaal leeg was, buiten zichzelf en de leerkracht gerekend.

‘Ja, mevrouw Haantjes?’

‘Aangezien het schooljaar nu officieel is afgelopen, kan ik je hiervoor geen nota in je agenda geven,’ deed mevrouw Haantjes een flauwe poging om grappig te zijn. ‘Maar zoals je ziet, is iedereen al naar huis vertrokken, terwijl jij hier nog zit te dagdromen aan je bank. Daarnet was je niet te houden en nu kan het plots niet traag genoeg gaan? Die pubers van tegenwoordig!’

Mevrouw Haantjes' dunne brilletje gleed bijna van haar neus van verontwaardiging.

'Sorry, mevrouw. Ik was er met mijn gedachten niet bij,' verontschuldigde Maria zich.

'Nu, het treft dat je hier nog bent blijven hangen. Want ik wou je graag nog even spreken.' Mevrouw Haantjes duwde haar bril met een vingervlugge beweging omhoog.

'Ah ja?' Nu was Maria's nieuwsgierigheid gewekt.

'Ik wou je toch nog graag even vragen of je zeker bent dat je bij je keuze blijft om volgend jaar een andere richting te volgen. Een pak nieuwe vakken, een nieuwe klas met allemaal nieuwe klasgenoten... Het wordt een hele aanpassing, Maria. En dat terwijl ik geen dwingende reden zie voor jou om per se die switch te maken. Je punten in deze klas zijn prima, je ligt goed in de groep...'

'Goed in de groep,' murmelde Maria, 'welke groep?'

'Wat was dat, juffrouw Hernandez?'

'Niets, mevrouw.' Maria schraapte haar keel. 'Kijk, ik wil gewoon graag meer uitdaging en die andere richting ligt me volgens mij veel beter. En geef toe, zo'n switch halverwege het middelbaar is toch dé perfecte voorbereiding op de universiteit of de hogeschool later? Het leven is improviseren, aanpassen en doorgaan, zeg ik altijd.' Maria keek trots voor zich uit. Van zo'n antwoord had mevrouw Haantjes vast niet terug.

Haar klastitularis moest een lach onderdrukken. 'Zo ken ik je weer, Maria,' lachte mevrouw Haantjes. 'Onstuitbaar. Wel, dan wens ik je alle zon op je wegen. En geniet eerst en vooral maar dubbel en dik van de welverdiende zomervakantie.'

'Dankjewel, mevrouw.' Maria pakte haar spullen en liep naar buiten.

Op de schoolplaats snoof ze de zomerlucht op. Die hing vol verwachtingen. Ze was er zeker van dat ze de juiste beslissing had genomen. Eigenlijk kon ze zelfs niet wachten tot het 1 september was en keek ze zelfs een beetje tegen de zomervakantie op.

Maar zichzelf kennende zou ze wel snel weten van welk hout pijlen maken. Het avontuur lag voor het rapen, ze moest gewoon haar ogen en oren openhouden. Daar was ze rotsvast van overtuigd.

HOOFDSTUK 2

Alsof het lot ermee gemoeid was, spotte Maria op haar weg naar buiten enkele klasgenoten van volgend jaar. Die hadden natuurlijk geen flauw benul dat Maria hen komend schooljaar zou vervoegen, maar gedreven en nieuwsgierig als Maria was, had ze al wat research gedaan over haar toekomstige vrienden. Vlak voor de trappen van het SAS zag ze Yemi staan, een jongen met wie ze het ongetwijfeld goed zou kunnen vinden. Hij liep er altijd vrolijk gekleed bij en leek in de schoolgangen wel altijd te lachen of een opgewekt nummer te neurien. Kortom, een jongen naar Maria's hart.

Hij was in een gesprek verwickeld met Kyona, van wie hij onafscheidelijk was, en met Caro, een sympathiek ogende meid die nieuw was sinds dit schooljaar. Maria had horen waaien dat zij een tijdje geleden haar mama had verloren aan kanker. Ze kon zich niet voorstellen hoeveel pijn dat wel moest doen. Telkens als ze Caro voorbijliep op de speelplaats, wilde ze haar een dikke knuffel geven. Maar zelfs voor Maria's doen zou dat misschien iets te raar overkomen. Maria glimlachte bij de gedachte.

Was het haar verbeelding of hing er een terneergeslagen sfeer tussen Yemi en zijn twee vriendinnen? Maria kon het niet laten en sloeg aan het luistervinken. Hier wou ze het fijne van weten.

‘Ik weet het, maar er is echt nog iets dat ik jullie moet vertellen...’ hoorde ze Caro zeggen. Ze keek er maar beteuterd bij. Plots verhief ze haar stem.

‘Hij is een dikke egoïst en een lafaard ook. Jarenlang doet hij alsof hij iemand anders is!’ Maria wou dat ze een grote kom popcorn bij had. Ze gaf het niet graag toe, maar dit was beter dan haar favoriete soap. Over wie zou Caro het hebben?

Aha. Speurde Maria meteen antwoord op haar prangende vraag. Vince Dubois stond plots achter Caro, maar die bleef razen tegen Yemi en Kyona en had totaal niet in de gaten dat de populairste jongen van de school haar aandacht probeerde te trekken. Hij liep er precies ook maar beteuterd bij, dacht Maria bij zichzelf.

Nu had Caro de jongen toch in het vizier gekregen. Haar ogen leken wel vuur te spuwen. Misschien had Maria zich vergist – Caro léék een lief kind, maar aan haar woede-uitbarsting te zien was het toch geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Maria beet op haar nagels, een slechte gewoonte van haar als de spanning haar te veel werd. Waar ging dat allemaal over, zeg?

PLING. Verdorie, het schouwspel moest Maria even laten voor wat het was. Een sms’je vroeg haar aandacht.

MAMA

Hou me niet langer in spanning, *mi amor*.

Hoe was je rapport? XXX

P.S.: goed of slecht nieuws, vanavond eten we empanada’s!

Verdikke! Nu had Maria de apotheose van het verhitte gesprek gemist. Het enige wat ze nog zag, was hoe Caro kwaad op haar fiets sprong en de rest ontredderd achterliet.

‘Caro, niet weggaan. We kunnen toch een oplossing zoeken!’ riep Yemi haar nog na. Maar het was verloren moeite, de vogel was gaan vliegen. Maria vroeg zich echt af waar dit allemaal over ging. Vince Dubois, normaal de stoerheid zelve, zag eruit alsof hij elk moment in huilen kon uitbarsten. Hm, aan actie zou ze volgend schooljaar geen gebrek hebben, dat stond alvast als een paal boven water.

Maar goed, misschien moest Maria toch maar eens huiswaarts keren. Het was ten slotte nog een hele onderneming om thuis te raken. Eerst de bus, dan nog een tram. Als alles vlot verliep, was ze op een halfuurtje thuis, maar vaak was de aansluiting niet zo smooth als het openbaar vervoer wel beloofde en deed ze er drie kwartier tot zelfs een uur over. Maar klagen deed Maria niet. Het was nu eenmaal haar eigen keuze geweest om naar het SAS te gaan en niet naar de middelbare school bij haar om de hoek.

Misschien moest ze haar mama in afwachting al geruststellen. Ze was uiteindelijk Maria’s hevigste supporter.

MARIA

Dag liefste mama!! Een kus van de juf en een bank vooruit!
Ik heb een mooie 72 procent gehaald, joepieeeee! Die empanada's zullen extra goed smaken! Ik kom nu naar huis, ik hoop dat de bus op tijd is én dat de airco werkt! 😊 xxx

MAMA

Je zus is al thuis, we verwachten jou! Tot straks mi amor ❤️

MARIA

Maria had geluk: voor de laatste dag van het schooljaar was het openbaar vervoer haar voor één keer gunstig gezind. Ze was nog maar net uit de bus of de tram stond al pardoes voor haar neus. 'Niiiiice,' siste Maria tussen haar tanden, terwijl ze de zweetdruppels die op haar voorhoofd parelden, met een zakdoekje wegwreef. Helaas hadden de goden haar wens voor een werkende airco niet verhoord. Tja, je kon niet alles hebben in het leven.

In Maria's wijk was het zoals steeds een drukte van jewelste. De mensen hadden er de gewoonte om bij de minste zonnestraal tafels en stoelen op de stoep te zetten – vaak omdat ze geen eigen tuin of koertje hadden, maar ook wel omdat de buurtbewoners gek waren op de gezelligheid. Maria hield van de gastvrijheid én van de heerlijkste geuren die steeds door de straat zweefden. Dat dankzij het ruime aanbod aan

nationaliteiten in de wijk, die op dit uur allemaal boven hun kookpotje hingen. Er leefden misschien wel – zonder overdrijving – twintig verschillende nationaliteiten samen. Maria's eigen gezin om te beginnen, met roots in Puerto Rico. Maar er waren ook families uit Marokko, Senegal, Rusland, Spanje, Polen, China, Turkije en zelfs de Antillen, en natuurlijk ook een heleboel Vlaamse gezinnen... Maria had dit schooljaar een spreekbeurt over het thema gehouden: 'Reis rond de wereld in mijn straat' had ze deze gedoopt. Ze had al haar dichtste burens geïnterviewd en hun levensverhaal in een notendop verteld. Maria had er een dikke vette 9,5 voor gekregen.

'Buena sera, signorina!' Buurman Giovanni zat Maria precies al op te wachten. De schattige zeventiger deed niks liever dan met zijn pijp in de mond urenlang de straat in het oog houden, terwijl hij wolkjes rook in alle mogelijke figuren uitblies.

'Hallo, Gio!! Alles goed?' Maria beantwoordde zijn groet met een kamerbrede glimlach.

'Als ik jou zie, is mijn dag altijd goed, lieve Maria.'

De charmeur. In de jaren 60 moest hij vast een echte casanova geweest zijn, bedacht Maria zich.

'Groetjes aan je vrouw, Gio,' wuifde Maria.

'En jij aan je mama en papa. Aan de hemelse geuren die uit jullie raam opstijgen te merken zijn je ouders alweer druk bezig met koken!'

'Doe ik!!'